

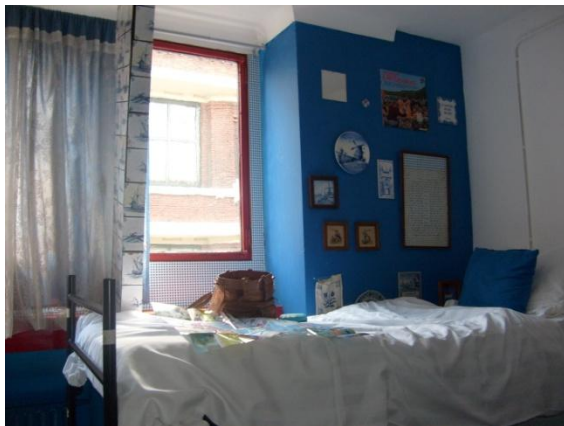
Interrailavontuur juli 2012

4 juli 2012: een groot avontuur kon beginnen. Met mijn interrailticket op zak vertrok ik voor het eerst in mijn leven een weekje alleen op reis...

Vol verwachting stapte ik die morgen op de trein met een volgeladen backpack op mijn rug en een tas vol eten in mijn hand. Nog een laatste kus van mama, een plagerige opmerking van mijn broer en een koffie uit de Panos en ik was klaar om te vertrekken. Rotterdam mocht zich alvast voorbereiden op mijn komst!

In het station van Rotterdam hielp een vriendelijke dame me uit de nood. Aardrijkskunde is nooit mijn sterkste vak geweest en zonder hulp zou ik mijn op twee kilometer van het station liggende hostel nooit gevonden hebben. Dat zou zonde geweest zijn, want hostel Room in de Van

Vollenhovenstraat maakte mijn verblijf in Rotterdam 'hartstikke fijn'! Zowel de prachtige kamer in heuse Hollandse stijl, inclusief Delfts blauwe schilderijtjes en het recept voor rasechte erwtensoep, als het uitgebreide ontbijt in de gezellige bar en het ongelooflijk vriendelijke personeel zorgden hiervoor. Ze verschaften me ook een simpel plannetje van de stad en ik maakte op die manier niet alleen kennis met een pracht van een stad, maar ik kreeg ook het kaartlezen eindelijk onder de knie. Waar reizen niet allemaal goed voor kan zijn.

De vier dagen Rotterdam vlogen voorbij. Ik bevond me heel vaak in het park dichtbij mijn hostel en spendeerde ook enkele uren langs het water dicht bij de Erasmusbrug. Ik had er de tijd om een dikke

stapel boeken te verslinden en was zelfs genoodzaakt enkele boeken bij te kopen. Lang zoeken hoefde ik hiervoor niet te doen, want Rotterdam beschikt over heel veel boekenwinkeltjes. Net zoals Amsterdam trouwens. Deze stad bezocht ik tijdens mijn verblijf in Rotterdam. Ondanks de vele negatieve reacties die ik over deze stad had gekregen en de vooroordelen die ik ondertussen al had gevormd, beviel de hoofdstad van Nederland mij wel. De grachten stonken minder dan men had voorspeld en

niet op iedere straathoek bevinden zich bordelen. Bovendien werd ik op slag verliefd op de bibliotheek van Amsterdam.

Op vrijdagmorgen mocht ik opnieuw de trein op, ditmaal richting Utrecht. Ook daar verbleef ik in een hostel. Het was een aangename verrassing om in mijn kamer twee New Yorkse meisjes aan te treffen. Hostels zijn de ideale manier om mensen van over de hele wereld te leren kennen, dat had mijn Sloveense kamergenoot in Rotterdam me trouwens ook al duidelijk gemaakt.

Ook Utrecht beviel me. De stad heeft wel wat weg van onze Belgische stad Brugge en het pittoreske karakter van deze plaats zal me dan ook nog lang bijblijven. Ik bezocht er onder andere het Dick Bruna museum en zwijmelde weg bij al die nostalgie. Nijntje blijft mooi, ook al ben je reeds 18.

In Utrecht sliep ik slechts een nachtje. Op zaterdagmorgen keerde ik na een lekker ontbijtje, inclusief warme stokbroodjes, terug richting station. Ik nam opnieuw de trein naar Rotterdam, waar mijn papa me zou opwachten. Ik leidde hem rond in de Nederlandse stad en we genoten van het zonnetje, dat in tegenstelling tot in België, daar wel aanwezig was. 's Avonds keerden we terug naar België, waar ik het thuisfront weer in mijn armen sloot en met een gelukzalige glimlach terugkeek op het eerste deel van mijn avontuur.

Veel tijd om uit te rusten en om mijn ervaringen te delen met mijn familie en vrienden kreeg ik echter niet. Mijn rugzak moest pijlsnel weer worden klaargemaakt, want op maandagmorgen vertrok ik al om 7 uur samen met mijn 14-jarige broer naar Keulen. Tijdens onze heenreis maakten we een korte stop in Aachen. We deden wat aan sightseeing en sprongen vervolgens opnieuw op de trein om de rest van de treinreis te voltooien.

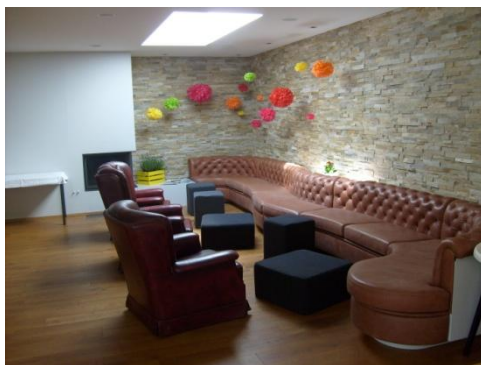
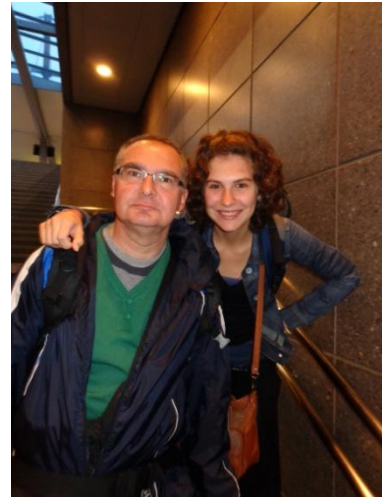

Aangekomen in Keulen, sprong de indrukwekkende Dom, die naast het station ligt, onmiddellijk in het oog. We waren beiden hevig onder de indruk. Daarna gingen we op zoek naar onze hostel. We hadden een kamer van vier besteld en waren verbaasd over de enorme ruimte die de kamer bood. Geen stapelbedden in deze hostel, maar wel een eigen badkamertje: wat een luxe! Ook onze kamergenoten vielen reuze mee. Een Pool, een Braziliaanse, een rasechte Keulenaar: ze passeerden allen de revue.

Mijn broer en ik hadden de tijd van ons leven. De Rijn, de Dom, de winkelstraatjes, het was allemaal even mooi. Niets was te gek en alles kon. Even in pyjamabroek een Happy Meal bestellen in de McDonalds of de hele dag door ijsjes eten: als je met je broer op stap bent, kan dit allemaal. Er kwam dan ook veel te snel een einde aan onze uitstap, hoewel we wel blij waren op woensdagavond onze ouders terug te zien.

Wie dacht dat ik nu wel al stikkapot zou zijn, heeft het mis. De langste reis moest nog beginnen. Deze zou ik immers ondernemen met mijn papa, op wiens naam het tweede interrailticket stond, maar die slechts 3 weken congé had en dus niet voortdurend met mij kon reizen. Dit was dan ook de verste uitstap en ik vond het allemaal behoorlijk spannend. Zaterdagmorgen om 6 uur vertrokken we al met de trein richting Brussel, waar we via een rechtstreekse treinverbinding 6 uur lang zouden sporen naar Basel in Zwitserland. Het leek een lange treinreis, maar wonder boven wonder verliep het allemaal heel vlot, werd ik niet reisziek en kon ik de helft van de tijd slapen.

In Basel verbleven we opnieuw in een hostel. Hostel YMCA was top. Dag en nacht gratis thee, een prachtig uitgeruste keuken en lounge en stevige stapelbedden. Papa en ik waren er dol op. De Zwitserse stad zelf verraste ons ook. We ontdekten leuke parkjes, een mooie winkelstraat en waren weg van het grote station. Veel tijd om Basel te bezichtigen, hadden we niet. De dag erna vertrokken we 's middags alweer naar een nieuwe plek onder de zon: Milaan. Na opnieuw 4 uur te hebben gespoord kwamen

we aan in Italië. Ditmaal sliep ik niet in de trein, want de uitzichten waren grandioos. Voor het eerst in mijn leven zag ik bergen met sneeuw op en dat gold blijkbaar ook voor onze half-Canadese, half-Ethiopische reisgenoot. Vol verrukking wees hij naar de sneeuw en bleef er maar foto's van trekken. De natuur kan prachtig zijn, dat werd nog maar eens bewezen.

In Milaan stond ons een zwaar karwei te wachten. Onze hostel lag op 3 km van het station en we besloten om de uitdaging aan te gaan: we gingen te voet. Uitgeput kwamen we na 5 keer de weg te vragen en enkele omwegen aan in onze Italiaanse hostel. Tot onze grote verbazing troffen we daar

geen receptionist aan. Tien minuten later kwam er eindelijk iemand aan om ons in te checken, maar schijnbaar kende het meisje geen Engels en veel uitleg kregen we niet. Het was het eerste voorval in een lange reeks zaken die eigenlijk niet door de beugel kunnen. We kregen geen toiletpapier en als we er om vroegen, begrepen ze plots geen Engels, hoewel men 24 uur per dag service aanbood, stonden we midden op de dag voor een gesloten deur, het licht deed het 's morgens niet en propere handdoeken waren ook uit den boze. Papa zei dat

we als het ware in de serie 'Fawlty Towers' terecht waren gekomen en we besloten er het beste uit te halen. Ten slotte bezat de hele zaak ook wel een komisch kantje.

Milaan zelf was prachtig. Ik genoot met volle teugen van het zonovergoten weer en de oude gebouwen. De Dom van Milaan is het mooiste gebouw dat ik ooit heb gezien. In combinatie met de helderblauwe lucht straalt ze en lijkt ze wel van goud. Papa en ik leerden in Milaan ook het gebruik van de metro. In geen tijd hadden we het systeem onder de knie en de 3 km van onze hostel naar het station hebben we nooit meer te voet gedaan.

Tijdens ons verblijf in Milaan, maakten we een uitstapje naar Rome. Ik was compleet van de kaart bij het zien van al die historische bouwwerken. Zes jaar lang heb ik erover geleerd tijdens de lessen Latijn op school en nu kon ik eindelijk de straten waar Augustus, Julius Caesar en Nero in hoogsteigen persoon ooit rondslenterden, bezichtigen. Omdat onze trein een uur vertraging had en men in het loket in Rome niet erg snel te werk ging, hadden we slechts een namiddag om deze immense stad te bezoeken. Daarom maakten we gebruik van een citybus die ons doorheen heel Rome bracht.

Jammer genoeg komt er aan alle mooie liedjes een einde. We verlieten Milaan en kwamen opnieuw in Basel terecht. We verbleven er nog een nachtje om te vermijden dat we 10 uur onafgebroken op de trein moesten doorbrengen. Bovendien hadden we nog niet de tijd gehad om alles in Basel te bezoeken. Zo waren we opgetogen bij de aanblik van de Rijn. De zon deed het water zilverachtig glinsteren en we genoten van de talloze toeristen die zich waagden aan een duik in de rivier.

En toen was ook dit deel van het interrailavontuur gedaan. We keerden huiswaarts, waar een dolblijje mama en broer ons opwachtten en benieuwd waren naar onze fantastische verhalen.

Voortdurend sporen zat er definitief op, maar toch bleken onze tickets nogmaals nuttig te zijn. Toen we met het gezin een week naar Frankrijk trokken, besloten we een dagje naar Parijs te gaan. Met de trein, inderdaad. De interrailpassen hebben we optimaal proberen te gebruiken en ik ben ervan overtuigd dat het gelukt is. Interrail en Olyfran zorgden voor een onvergetelijke ervaring en dat neemt niemand me meer af. Nooit meer.